

el moment, crec que **Els alicorns** acusen manca de lògica interna.

D'altra part, es tracta d'una obra que vol demostrar que hi ha situacions que la societat jutja inexplicables, quan les ha motivades directament. Un plantejament semblant exigeix de raonar punt per punt el procés narratiu per tal que respongui a la idea que s'intenta d'explicar. En **Els alicorns** els esdeveniments es presenten una mica per atzar. El protagonista no raona mai sobre la seva actitud, va trobant-se davant els fets com per sorpresa i s'hi deixa endur. Per atzar torna d'Amèrica, es fa bandoler, l'elegeixen cabdill, retroba la seva estimada, etc. Tot plegat es va creant un climax que recorda, algun moment, els de les novel·les romàntiques i de "fulletó", cosa que no crec que fos la intenció de l'autor.

La tècnica de situar el relat des del punt de vista d'un únic narrador, redueix dificultats i en permet un millor arrodoniment. Aquí els records es juxtaposen segons les distintes motivacions i això els fa desiguals. No es reparteixen en funció de l'equilibri intern de l'obra i sembla que l'autor els hagi traslladats al paper a mesura que se li han anat acudint.

Els alicorns té un lèxic precís, divers: el de les Balears. Janer el sap usar amb tot el seu encant. Tot i que no s'embrancha en complexitats sintàctiques, o potser per això, els períodes són plenament significatius. Ara bé, aquesta riquesa semàntica no compensa la novel·la de tot allò que li manca, i **Els alicorns**, amb totes les possibilitats que insinua, és tan sols el projecte de la novel·la que Janer hauria hagut d'escriure.

BIBLIOGRAFIA

L'abisme. Palma de Mallorca, 1969. Editorial Moll.

El silenci. Palma de Mallorca, 1970. Editorial Moll.

Han plogut panteres. Barcelona, 1971. Editorial Nova Terra.

El cementiri de les roses. Barcelona, 1972. Editorial Selecta.

La capitulació. Palma de Mallorca, 1972. Editorial Moll.

Els alicorns. Barcelona, 1972. Edicions Destino.

EL PREMI "CARLES RIBA" 1971

Els poemes de Josep M. Boix i Selva titulats **El suplicant, la deu i l'esma** valgueren el Premi "Carles Riba" 1971, o sigui en la seva darrera edició.

Així que hom en comença la lectura s'adona que l'autor coneix la mètrica tradicional i en sap fer ús. Les seves composicions són peces ben fetes i reuneixen les exigències necessàries del gènere.

Però tret d'això, poca cosa interessa més en els seus poemes. Tots ells es basen en divagacions sobre conceptes abstractes i el resultat és tan vague que, a vegades, es perd el significat del contingut poètic. El lèxic és escàs i la constant repetició de mots augmenta la pobresa del vocabulari. Aquesta reiteració li serveix, també, per a provocar el ritme intern del poema. Es tracta d'una de les tècniques més primitives per a donar musicalitat al vers, un procediment vàlid, però fàcil. Si hi afegim que en fa ús molt sovint, ens explicarem una certa monotonia formal que presideix els poemes.

De tota manera, els fragments més reelixits són aquells en els quals aconsegueix acostar la terminologia quotidiana als conceptes espirituals que poetitza. En aquest sentit em sembla que un dels millors poemes és el que es titula "La cortina", on la fusió dels elements real i simbòlic, present des del primer vers, se sintetitza als dos versos finals:

"Ara dibuixo l'horitzó.

Tiraré la cortina."

El llibre de Josep M. Boix i Selva, malgrat no ésser una obra genial, mereix el respecte de tota feina feta amb cura. El que crec desconcertant és que el jurat que li atorgà el premi no hagi pensat en el retrocés formal que significa premiar una obra d'aquestes característiques.